

PIRMĀ ADVENTA SVĒTDIENA

Lasījums (Mt 21:1–9)

Kad tie tuvojās Jeruzālemei un nonāca Bētfagē pie Olīvkalna, Jēzus sūtīja divus mācekļus un tiem sacīja: “Dodieties uz ciemu, kas jūsu priekšā. Tur jūs tūlīt atradīsiet ēzeļmāti piesietu un ēzelīti līdz ar viņu, atraisiet tos un vediet pie manis. Ja kāds jums ko teiks, tad sakiet: Kungam to vajag, un viņš tūdaļ tos atdos.” Bet tas notika, lai piepildītos, ko Kungs caur pravieti ir sacījis: sakiet Ciānas meitai: redzi, tavs Ķēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa, uz jūga ēzeļmātes kumeļa. Mācekļi aizgāja un darīja, kā Jēzus tiem bija pavēlējis. Tie atveda ēzeļmāti un ēzelīti, uzklāja tiem savas drēbes, un Jēzus uzsēdās virsū. Daudz ļaužu izklāja savas drēbes uz ceļa, bet citi cirta kokiem zarus un klāja tos uz ceļa. Bet ļaužu pūlis, kas gāja viņam gan pa priekšu, gan nopakaļ, sauca: “Ozianna Dāvida dēlam, svētīts, kas nāk Kunga vārdā! Ozianna augstībā!”

“Ozianna Dāvida dēlam, svētīts, kas nāk Kunga vārdā!” (Mt 21:9)

Izcēlās gaviles, kad Jēzus jāja lejup pilsētas virzienā pa svētceļnieku veco ceļu pāri Olīvkalam. Bija pavasaris, spoža saule, starp akmeņiem mirdzēja sarkanās anemones, gaisu piepildīja putnu treļļi un gaidas. Atbalsojās ozianna saucieni, tā ka atbalss vēlās pāri Kidronas ielejai un atgriezās atpakaļ no augstajiem Tempļa mūriem otrā pusē. Notiekošais līdzinājās gan tautas svētkiem, gan politiskai demonstrācijai. Bet visvairāk tas līdzinājās ilgām un cerībai, kas meklē Dievu, kas izkriedz savas vajadzības un apliecina savu ticību.

Ozianna taču ir lūgšana. Tā nozīmē: “Palīdzi mums, Kungs. Atpestī mūs, iejaucies un izglāb mūs.” Iemesls šim saucienam bija viss, ko cilvēks zināja par Dievu, par Vareno, kas ar tēviem bija darījis tik daudzas ievēribas cienīgas lietas. Dievs iepriekšējos laikos taču bija palīdzējis tik daudz reižu. Ozianna bija gandrīz kļuvusi par gaviļu

saucienu – ar līdzīgu pieskaņu senajam psalma vārdam: “Uz tevi paļāvās mūsu tēvi, tie paļāvās, un tu tos patvēri.”

Vai ne tāpēc Pirmais advents mūsu zemē ir kļuvis par lielu svētku dienu? Draudzes dziesmās un tekstos ir kas tāds, kas mūs *aplīpina* ar ozianna gaviļēm Olīvkalna nogāzē. Tas ir Baznīcas gada sākums. Ir kāds, kas nāk pie mums – žēlsirdības Ķēniņš ar apsolījumu par žēlastības gadu.

Žēlastības gadu? Visi šie vēlējumi var palikt tikpat nepiepildīti kā tradicionālie jaungada vēlējumi. Viss turpinās tāpat kā iepriekš. Nekas neklūst citādi – tikvien, ka esmu nodzīvojis vēl vienu gadu un ka man vēl ir atlicis dzīvot vienu gadu mazāk, kad atnāks nākamais Jaunais gads.

Un tomēr tas par žēlastības gadu bija domāts nopietni. Katrā ziņā no viņa puses un varbūt arī dziļi manā sirdī. Patiesībā es vairs neesmu tāds pats: kad ir pagājis gads, kaut kas ar mani ir noticis. Es vai nu esmu tuvojies, vai arī attālinājies. Mana ticība ir vai nu augusi, vai arī gājusi mazumā.

Žēlastības gadu? Šai gadā es to sev nevis vienkārši novēlēšu un nevis vienkārši cerēšu, ka tas atnāks pats no sevis. Es lūgšu par to. Es būšu tam atvērts. Es mēģināšu sekot viņam, lai nepalaistu garām kaut ko no tā, ko viņš var dot.

Tā es šeit stāvu, Kungs, starp visiem cilvēkiem, kas dzied un gaviļē, kad tu dodies garām. Un tagad, Kungs, es negribu tikai stāvēt līdzās un noskatīties. Es gribu sekot, tā ka es varu redzēt un dzirdēt. Es zinu, ka tu dosies iekšā pilsētā un iesi uz templi. Tu runāsi uz mums. Es gribu tur stāvēt un klausīties. Es zinu, ka tur notika brīnišķīgas lietas, arī šausmīgas lietas, tomēr svarīgas un izšķirošas lietas – tur iekšā, Jeruzālemē. Es gribu to redzēt ar paša acīm. Un tāpēc es tevi lūdzu, ka šis Baznīcas gads varētu kļūt par gadu kopā ar tevi, piepildīts ar to, ko tu vari dot, ar vārdiem, kas nāk pār tavām lūpām, un ar tevis paša klātbūtni. Kungs, ļauj tam labi izdoties. Ozianna augstībā! Āmen.

PIRMDIENA PĒC PIRMĀ ADVENTA SVĒTDIENAS

Lasījums (Jes 40:1-11)

“**M**ieriniet, mieriniet manu tautu,” saka jūsu Dievs. Runājiet sirsnīgi uz Jeruzālemi, sauciet uz to, jo tās ciešanas ir pildītas un tās vaina piedota, jo tā divkārt no Kunga rokas dabūjusi par visiem saviem grēkiem! Balss sauc: “Tuksnesī sataisiet Kungam ceļu, klajumā nolīdziniet taku mūsu Dievam! Visas ielejas lai aizber, visus kalnus un paugurus nolīdzina, lai nelīdzens paliek līdzens un raupjums gluds! Lai Kunga godība atklājas, lai redz visa radība, jo Kunga mute ir runājusi!” Balss saka: “Sauc!” – Un es teicu: “Ko lai es saucu?!” – Visa radība ir kā zāle, viss tās jaukums kā ziedi laukā! Nokalst zāle, novīst ziedi, ja tiem uzpūš Kunga dvesma, tiešām, ļaudis ir kā zāle! Zāle nokalst, ziedi novīst, bet mūsu Dieva Vārds paliek mūžam! Kāp augstā kalnā, kāp, vēstī Ciānai labu, sauc no visa spēka, vēstī Jeruzālemei labu, sauc, nebaidies, saki Jūdās pilsētām: redzi, jūsu Dievs, redzi, Kungs Dievs ar spēku nāk, ar savu izstiepto elkoni valda, redzi, viņam ir atmaksa, viņa atdarīšana iet viņam pa priekšu! Kā gans savu pulku viņš ganīs, viņš pulcēs ar savu elkoni, pie savām krūtīm jērus nesīs, un avjumātes aprūpēs!

“Svētīts ir Ķēniņš, kas nāk Kunga vārdā [..]” (Lk 19:38)

Vērojot, kā Jēzus dodas iekšā Jeruzālemē, mēs klausāmies čalošanā un balsīs ap viņu un redzam to, kas notiek. Mēs reizi pa reizei ievērojam, ka notiekošajam vajadzīgs arī turpinājums. Šīs tautas vēsturē kaut kas iepriekš jau ir noticis – notikumi, kuri piešķir nozīmi tam, kas notiek patlaban. Uz Jēzu taču tika attiecināts tas, ka viņš nāca, kad “pienāca laiku beigas”. Dievs savu darbu tika sagatavojis vairāk nekā tūkstoš gadu laikā, pirms viņš spēja iejaukties tā, kā viņš to izdarīja, sūtot savu Dēlu pasaulē. Tāpēc arī cilvēki varēja saprast – un mēs varam saprast – to, kāds bija Dieva nodoms. Šāds nodoms atrodams visā, kas notika, Jēzum dodoties iekšā Jeruzālemē.

Tam bija dziļa nozīme, ka viņu sauca par “Dāvida dēlu”. Tie zināja, ka viņš bija no ķēniņu dzimtas, viens no daudzajiem Dāvida pēcnācējiem. Bet viņš nebija parasts troņa pretendents. Šeit nebija jautājuma par politiku – katrā ziņā ne jau tiem, kas saprata Rakstus. Mesijam bija jānāk pasaulē no Dāvida nama. Viņam bija jānāk kā Glābējam – ne tikai Israēla, bet arī visas pasaules Glābējam. Kad tauta sauca: “Lai slavēta mūsu tēva Dāvida valstība, kas tuvojas,” tad daži tas varēja šķist līdzīgs saucienam, ko var dzirdēt demonstrācijas gājienā, politiskā prasībā vai cerībā uz revolūciju pret romiešiem. Bet mācekļi nojauta, ka Dievs turēja gatavībā kaut ko citu. Viņi sauca: “Miers debesīs un gods augstībā!”

Dažas dienas vēlāk Jēzus pats paskaidros zinātkārajam Poncijam Pilātam, kāda tam ir saistība ar viņa valstību. Viņa valstība nebija no šīs pasaules. Ja tā būtu bijusi no šīs pasaules, tad taču viņa kalpi cīnītos ar ieročiem rokās. Bet viņš aizliedza tiem šādi rīkoties. Tomēr viņš bija Ķēniņš valstībā – patiesības valstībā. Tieši tas nosaka, kāpēc viņa valdīšana un viņa valstība attiecas uz mums tikpat lielā mērā šodien, kā tā attiecās uz cilvēkiem toreiz: “Katrs, kas ir no patiesības, dzird manu balsi.” Tas ir spēkā visos laikos. Mēs varam rīkoties kā Pilāts: noraidīt šo jautājumu ar skeptisku plecu paraustīšanu un pretjautājumu: “Kas ir patiesība?” Proti, jautājumu, uz ko cilvēks negrib dzirdēt atbildi. Tā ir aizbildināšanās, lai cilvēkam ne ar ko tādu nebūtu jānodarbojas. Bet mēs varam sacīt tāpat kā dievbijīgie Israēlā: “Vadi mani savā patiesībā un māci mani, jo tu esi mans glābējs Dievs.”

Tātad tu esi Ķēniņš, Kungs Jēzu. Tavi priekšteči valdīja Dāvida pilsetā pār šo mazo tautu, ko tavs Tēvs bija izraudzījis un gribēja audzināt, lai arī es varētu mācīties iepazīt viņu un viņa glābšanu. Tātad par tevi runāja pravietis, sakot, ka “pletīsies viņa vara, nebeigsies miers Dāvida tronim un viņa valstij, lai celtu to, balstītu to ar tiesu un taisnību no šī mirkļa uz mūžiem”. Un šai valstībā tu esi sagatavojis vietu arī man. Tu pats esi mani kristījis un devis man piederību.

Es tev pateicos, ka tu nāci un ka tu nodibināji savu valstību, kura nekad neies bojā, un ka tu to darīji arī manis dēļ. Āmen.

OTRDIENA PĒC PIRMĀ ADVENTA SVĒTDIENAS

Lasījums (Jes 40:12–21)

Kas ar sauju ūdeņus izmērījis, kas debesis rokām aptvēris, kas zemes pīšļus mērtraukā sabēris, kas kalnus svaros nosvēris un ar atsvariem pakalnus? Kas Kunga Garu ir izmērījis, kas viņam padomu dos? Kam viņš padomu prasījis, lai viņam ko paskaidrotu, lai viņu mācītu tiesas lietās, lai viņam mācītu zināšanu un saprašanu? Redzi, tautas kā piliens kausā, kā puteklis pie atsvara, redzi, viņš paceļ salas kā smilšu graudu! Lebanonā nepietiek malkas, tur nepietiek zvēru sadedzināmajam upurim! Visas tautas nav nekas viņa priekšā, tās viņam nieks vien un sākums! Ar ko jūs Dievu salīdzināsiet, ar ko viņu samērosiet? Vai ar tēlu, ko izlējis amatnieks vai ko zeltkalis ar zeltu pārklājis un kam sudraba ķēdes nokalis? Kam tāds upuris nav pa spēkam, tas izraugās koku, kas nepūst, to izvēlas gudrs amatnieks, lai uzslietu elku, kas nekust! Vai jūs nezināt, vai jūs nedzirdat, vai jau no iesākuma jums nav sacīts, vai kopš zemes radīšanas jūs nesajēdzat [..]!?

“Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk [..]!” (Zah 9:9)

Kad Dievs mūs, cilvēkus, radīja, viņš mums iedeva kaut ko, kas dzīvniekiem netika dots: spēju apjaust viņa klātbūtni, piedzīvot viņa īstenību, runāt ar viņu. Nav jābūt kristietim, lai būtu saskarē ar Dievu. Viņš ir it visur savā radībā. Viņu var satikt simts dažādos veidos: dabā, saulrietā un vētrā, bērzu birztaļā un sniegotā laukā, mākslā un mūzikā, paša sirdī, prasībā pēc cieņas un taisnības, darbā apspiesto labā un mīlestībā pret pašu bērniem. Tāpēc vārds “Dievs”

ir atrodams visās valodās. Pat ja tā ir tikai apjaušana, taču šeit ir kaut kas, ko var zināt par Dievu un viņa būtību. Tajā ir kaut kas apburošs, kas mūs tuvina viņam. Vienlaikus tajā ir kas tāds, kas ir tik augsts, tik svēts, tik šķīsts un tik stingrs savās prasībās, ka tas biedē. Pret Dievu nedrīkst izturēties nevērīgi. Un tomēr mēs esam saistīti ar viņu – kā bērni ar savu Tēvu.

Par Dievu, bezgalīgi Paaugstināto, mēs varam runāt vienīgi līdzības. Arī Bībele lieto šādas līdzības. Pravietis apliecina, ka Dievs ir tas, kas “ar sauju ūdeņus izmērījis, kas debesis rokām aptvēris, kas zemes pīšļus mērtraukā sabēris, kas kalnus svaros nosvēris un ar atsvariem pakalpus”, un tās ir tikai un vienīgi līdzības – bet tādas līdzības, kas mums sniedz patiesu priekšstatu par Dieva bezgalību un viņa milzīgo varu.

Bet negaidot ir noticis kaut kas savāds, jo šis Dievs, kas ir tik bezgalīgi paaugstināts pār visu un kas dzīvo gaismā, kurā neviens nevar nonākt, ir ieradies pie mums, cilvēkiem. Vislielākais, visnozīmīgākais un visizšķirošākais, kas noticis uz šīs pasaules, ir tas, ka Dievs ir nokāpis lejā pie mums un kļuvis par vienu no mums. Mācekļi pamazām to saprata, staigājot kopā ar Jēzu. Arī citi saprata, ka Dievs piemeklē savu tautu. Viņi zināja, ka šeit piepildās pravieša vārds: “Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk!” Bet mācekļi zināja, ka šeit piepildās arī cits pravietojums: “Redzi, jūsu Dievs!” Tieši to Jēzus pamazām un saudzīgi mācīja viņiem saprast: “Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu.” Tā nav dogma, kurai ir jātic, lai varētu sekot Jēzum. Bet tā ir patiesība, ko cilvēks atklāj un kurai iemācās ticēt, sekojot Jēzum.

Kungs, tagad es tev lūdzu tikai vienu lietu: ka tu man ļautu redzēt un saprast. Tu taču esi atnācis pie mums no sava Tēva, lai mums palīdzētu. Es zinu, ka šī palīdzība man ir nepieciešama, un tu to zini vēl labāk. Tāpēc es tevi lūdzu, ka tu man ļautu redzēt un dzirdēt, kas man ir visvairāk nepieciešams. Es negribu to noteikt pats. Es lūdzu vienīgi pēc tavas vadības. Es mēģināšu nebūt gudrāks par tevi. Ļauj man dzirdēt tieši to, ko tu gribi sacīt, un neko citu. Es zinu, ka tu valdi

patiesības valstībā, ka tev ir patiesība un ka tu esi patiesība. Ļauj man redzēt patiesību. Paldies tev, ka tu nāc ar to. Āmen.

TREŠDIENA PĒC PIRMĀ ADVENTA SVĒTDIENAS

Lasījums (Jes 40:22–31)

[..] kas sēž pār zemes jumu – tās mītnieki ir kā siseņi, kas debesis izstiepj kā aizkaru, kas tās izpleš kā telti, kur dzīvot!? Viņš vareno par nieku padara, zemes valdnieku pataisa par neko! Knapī iedēstīti, knapi iesēti, knapi saknes laiduši, zemē iesakņojušies – viņš tiem uzdveš, un tie nokalst, un vētra tos izrauj kā salmus! Kam jūs mani pielīdzināsi, ka es tam būtu līdzīgs, saka Svētais, paceliet augšup acis, redziet, kas radījis šos, kas pēc skaita visiem to pulkiem liek rasties, kas tos visus nosaucis vārdā savā lielajā varā un spēka stiprumā, ka tur netrūkst nenieka! Jēkab, kādēļ tu saki un tu, Israēl, runā: manas gaitas Kungam apslēptas, Dievam gar manu tiesu nav daļas! – Vai tu nezini, vai tu neesi dzirdējis – mūžīgs Dievs ir Kungs, kas radījis zemes malas, viņš nepagurs un nepiekusīs, neizdibināma ir viņa saprašana! Viņš nogurušam dod spēku un spēcina to, kam nav stipruma! Nogurst jaunekļi, un pagurst varoņi – kluptin tie klūp! Bet, kas cer uz Kungu, atgūst spēku, ceļas spārnos kā ērgļi, skrej un nepiekuš, iet un nepagurst!

“Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk, [..] pazemīgs, uz ēzeļa jā, uz ēzeļmātes kumēļa!” (Zah 9:9)

Laikam vajadzēja gaidīt, ka Dievs pie mums atnāktu ar spēku un godību. Viss, ko spējam apjaust par viņu, mums pasaka to, ka viņš ir bezgalīgs, neaptverams, neizsakāms. Miljoniem gaismas gadu viņam nozīmē mazāk nekā mums – daži centimetri. Mīglāji un galaktikas viņam ir kā daži putekliši, kas dejo saulē. Visu viņš uztur ar savu vis-

varenību, visu viņš zina – līdz pat neredzamajiem elektroniem, kas griežas savā trajektorijā. Un mēs, cilvēki? “Kad raugos tavās debesis, tavu roka darbā, mēnesī un zvaigznēs, ko tu esi radījis, – kas ir cilvēks, ka tu atceries to? Viņš vareno par nieku padara, zemes valdnieku pataisa par neko!”

Bet, kad Dievs nokāpj lejā uz zemes, viņš atļaujas piedzimt kūtīnā. Viņam svinīgi ierodoties tai pilsētā, kas ir simbols viņa mūžīgajai valstībai, viņš jā nevis kaujas ērzelā, bet gan ēzeliša mugurā. Jēzum mugurā nav vis purpura apmetnis, bet gan tautai raksturīgais lēta vadmalas auduma apģērbs. Sarkano ķēniņa apmetni viņš dabūja vien pāris dienu vēlāk – kā apsmieklu –, un arī tad tas bija tikai noplucis kareivja mētelis. Tur nebija nekā no varas, kurai nevarētu stāties pretī, nekā no Visvarenā suverēnās valdīšanas pār savu radību. Daudziem tas kļuva par pierādījumu tam, ka viņš nevarēja būt Dievs. Citiem tas ir kļuvis par dziļāko Dieva būtības atklāsmi: visvarenība, kas vienlaikus ir bezgalīga mīlestība – tik liela, ka atļauj sevi samīdīt kājām un spēj sevi upurēt, lai izglābtu bērnus, ko tā mīl.

Kungs, šādā veidā es vēl ilgi nebūšu nokļuvis galā, to es saprotu. Es nespēju to iedomāties. Man vajag to redzēt. Ja tā patiešām ir, vienīgi tu spēj mani pārliecināt par to. Tu taču esi nācis mūsu pasaulē ar to visu. Tāds bija tavs plāns un tavs lēmums. Tu zināji, kas darāms, un tu to izdarīji. Es nekad nespētu līdz tam aizdomāties. Tāpēc nu es gribu klausīties un ieraudzīt. Tikai tu spēj man palīdzēt to aptvert. Tā ir tava gaisma un tava patiesība, uz ko es gaidu. Ļauj tām nākt arī pie manis tavas žēlsirdības dēļ. Āmen.

CETURTDIENA PĒC PIRMĀ ADVENTA SVĒTDIENAS

Lasījums (Jes 42:1–12)

“**R**edzi, tas ir mans kalps, es viņu stiprinu, mans izredzētais, kas manai dvēselei tīk, – es viņam devu savu Garu, viņš nesīs tautām tiesu! Viņš nebrēks un neklaigās, ielās nedzirdēs viņa balsi, aizlauztu niedri viņš nenolauzīs, kvēlošu degli viņš nenodzēsīs, uzticīgi viņš nesīs tiesu! Viņš nebūs nedz salauzts, nedz slābs, iekams nepiepildīs tiesu uz zemes – uz viņa bauslību cerību liek jūras salas!” Tā saka Dievs Kungs, kas radījis debesis un tās izpletis, kas izplājis zemi un to, kas tur dīgst, kas dod dvašu ļaudīm uz tās un garu tiem, kas staigā pa to! “Es esmu Kungs, es tevi taisnībā saucu, es tevi tveru pie rokas, sargu tevi un ieceļu tevi par derību tautai, par gaismu visām tautām! Lai atdarītu acis akliem, lai no spaidiem izvestu ieslodzītos, kas tumsā mīt! Es esmu Kungs – tas ir mans vārds, savu godu nevienam es nedošu, nedz savu slavu elkiem! Iepriekšējās lietas ir piepildījušās, un tagad es vēstīšu jaunas, pirms tās notiek, – es tās darišu jums zināmas! Dziediet Kungam jaunu dziesmu, slavējiet viņu no zemes malām, jūs, kas dodaties jūrā, un visi, kas tur mīt, un piekraste un tās iemītnieki! Lai skandē tuksnesis un tā pilsētas, arī ciemi, kur Kēders mīt, gaviļējiet, klinšu iemītnieki, no kalnu virsotnēm klaigājiet! Lai Kungam dod godu, lai viņa slavu teic jūras piekrastē!”

*“[...] aizlauztu niedri viņš nenolauzīs, kvēlošu degli viņš nenodzēsīs [...]”
(Jes 42:3)*

Šie vārdi ir vieni no daudzajiem Vecajā Derībā, kas runā par Kristu. Šādi vārdi visbiežāk nerunā tieši. Tie runā līdzībās, ar noslēpumainām, netiešām norādēm un izteicieniem, aiz kuriem var nojaust dziļāku nozīmi. Kopumā ņemot, tie tomēr bija pietiekami skaidri, lai Israēlam dotu pārliecību par Kādu, kas nāks, par Mesiju, kas atjaunos šo kritušo pasauli un izglābs mūs, cilvēkus. Bet, tikai Jēzum atnākot, tie kļuva pilnībā saprotami. Raksti piepildījās. Viss iepriekš sacītais ieguva savu piepildījumu. Mācekļi izbrīnījušies ieraudzīja, ka

arī mazajiem vārdiem bija dziļa nozīme, par ko viņi nekad iepriekš nebija domājuši.

Šeit ir viens no tiem. Šie vārdi piedienēja Jēzum. Tie paskaidroja, kāpēc viņš bija tik atšķirīgs. Tauta gaidīja, ka Mesija parādīsies līdz ar varu. Viņam vajadzēja spriest tiesu Dieva uzdevumā. Vienkāršā tauta cerēja uz graujošu izrēķināšanos ar romiešiem. Citi gaidīja uz spriedumu pār visiem grēciniekiem Israēlā. Arī Jānis Kristītājs bija runājis par dusmību, kas nāks. Bet Jēzus izturējās kā muitnieku un grēcinieku draugs. Ar nebeidzamu mīlestību viņš varēja doties pie tiem, ko visi citi uzskatīja par pazudušiem. Un mācekļi saprata, ka tā bija viena no dziļākajām lietām viņa būtībā. Kaut kas, ko Dievs bija gribējis.

Princips – nenolauzt aizlauzto – attiecas ne tikai uz atsevišķiem pagrimušiem un neveiksmes piemeklētiem cilvēkiem. Tas attiecas uz visu cilvēci un visu radību. Tā ir aizlauzta niedre. Kaut kas ir salauzts, kaut kas ir saplīsis, kaut kas vairs nedarbojas kā vajadzētu. Nekad nevar izprast, kas notiek šeit, pasaulē, ja neieklausās tajā, ko Jēzus saka par ļaunumu. Viņš runā nevis par ļaunumu, bet gan par Ļauno. Eksistē personiska vara, kas grib ļaunumu. Šeit nav runa vienīgi par jautājumu, ka radībā ir kāds trūkums, kaut kas nepilnīgs. Šeit jautājums ir par sacelšanos. Starp tām būtnēm, kam Dievs dāvāja dzīvību, apziņu un savu gribu, lai tās varētu priecāties par savu esamību un dalīties Dieva paša laimē, kaut kas nostājās pret Dievu, mēģināja kļūt viņam līdzīgs, mēģināja pieņemt lēmumus pats vai darīt kaut ko citu nekā to, ko Dievs grib, – kas īstenībā nozīmē kaut ko ļaunu. Kopš tā laika radība nav vienīgi Dieva labā radība. Viscaur savas pēdas ir atstājis tas, ko Jēzus sauc par Cilvēka slepkavu, Ienaidnieku, Sātanu.

Šo aizlauzto niedri Dievs negrib nolauzt. Viņš nav atteicies no sava darba. Viņš grib dziedināt ievainojumu.

Kā?

Tieši par šo jautājumu Jēzus grib ar mums runāt. Šo darbu viņš ir atnācis paveikt.

*Kungs, es nezinu, kā tas nākas, bet man tik bieži liekas, ka tu nāc vienīgi ar prasībām. Es tik daudz reižu esmu no tevis baidījies. Tu zini, Kungs, cik grūti dažreiz ir dzīvot. Tik daudz kas jāpaspēj. Ir tik grūti ar visu spēt tikt galā. Piedevām atklājas, ka cilvēkam jā-
klūst par kristieti. Tātad tā ir vēl viena lieta, kas ir jāpaveic. Kāpēc es to tā izjūtu, Kungs? Tu taču esi Devējs. Palidzi man saņemt. Palidzi man neuzdot tikai šo vienu jautājumu: kas man jāpaveic un par ko man jāklūst? Drīzāk palidzi man vispirms ieraudzīt, kas esi tu, ko tu esi darījis un kā tu mani vadi. Svētī manu Adventu, manus Ziemas-svētkus un visu šo Baznīcas gadu un piepildi to ar savām dāvanām. Āmen.*

PIEKTDIENA PĒC PIRMĀ ADVENTA SVĒTDIENAS

Lasījums (Jes 43:1-13)

Tagad tā saka Kungs, tavs Radītājs, Jēkab, tavs Veidotājs, Israēl: “Nebaidies, es tevi izpirkšu, es tevi nosaucu tavā vārdā, tu esi mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, es būšu ar tevi, un cauri upēm, tās tevi neaizraus, kad caur uguni iesi, tu nesadegsi, liesma tevi neapsvi-
linās! Jo es esmu Kungs, tavs Dievs, Israēla Svētais ir tavs glābējs, par tevis izpirkšanu es atdevu Ēģipti, Kūšu un Sebu – par tevi! Tādēļ ka esi man vērtīgs, tu pagodināts, un es mīlu tevi – es atdošu ļaudis par tevi un tautas par tavu dzīvību! Nebīsties, jo es esmu ar tevi, tavus pēcnācējus es pārvedīšu no austrumiem, no vakariem tevi sapulcēšu, ziemeļiem es teikšu: atdodiet, – un dienvidiem: neturiet ciet! Pār-
vediet manus dēlus no tālienes un manas meitas no zemes malas! – visus, kas saukti manā vārdā, ko es esmu radījis savam godam, veidojis un pats taisījis!” Akla tauta, kaut tiem ir acis, un kurlie, kaut tiem ir ausis, – lai nāk! Visas tautas nu sapulcētas, ļaudis kopā sanākuši, kurš no tiem var pastāstīt, kas bijis iepriekš, mums pasacīt – lai tie

dod savas liecības un būs attaisnoti, lai klausās un saka: tā patiesība! “Jūs mani liecinieki,” saka Kungs, “un mani kalpi, ko izvēlējos, tādēļ atzīstiet un uzticieties man, apjēdziet, ka es tas esmu, pirms manis neviena Dieva nav bijis un nebūs pēc manis! Es, es esmu Kungs, nav cita Glābēja bez manis! Es pasludināju, un es izglābu, es jums jau sacīju: jums nav neviena cita, un jūs esat mani liecinieki, saka Kungs, un es esmu Dievs! Jau kopš tās dienas es tas esmu, neviens neglābsies no manas rokas. Kad es daru – kurš stāsies preti?!”

“[..] es tevi nosaucu tavā vārdā, tu esi mans!” (Jes 43:1)

Tāpat kā Vecajā Derībā ir runa par Kristu, tur ir runa arī par mums. Kad piepildījās apsolījumi un piepildījās viss, uz ko Dievs bija norādījis Israēla ilgajā vēsturē, tad nāca Kristus un nodibināja jaunu Israēlu, kam vajadzēja aptvert visas tautas. Ko Dievs iepriekš bija darījis vairākus gadsimtus, tas tika darīts arī ar domu par piepildījuma laiku. Kad Pāvils runā par notikumiem, kas apraksta Israēla bērnu gaitas tuksnesī, viņš skaidri pasaka, ka “tie rakstīti mums, lai mūs pamācītu”.

Tālab kristietis reizi pa reizei savā Bībelē uzduras vārdiem, ko viņš drīkst pieņemt kā konkrēti sev sacītu Dieva vārdu. Šeit ir viens no tiem. Dievs mani ir nosaucis manā vārdā. Es piederu viņam. Tāpat kā Dievs savulaik izredzēja Israēlu un iecēla to par savu tautu un tāpat kā ikkatrs israēlietis, veicot apgraizīšanu, ieguva ārēju apstiprinājumu Dieva aicinājumam, arī mani Dievs savulaik aicināja, kad es tiku kristīts. Dievam bija savs nodoms, piešķiļot dzirksti manai dzīvībai.

Zemes vecāki var vēlēties bērnus, lai viņiem būtu kāds, kam piekerties un izrādīt savu mīlestību. Ar Dievu nemaz nav citādi. Viņš grib dalīties ar savu prieku, ar laimi par to, ka var vienkārši būt. Un es esmu viens no tiem, kam viņš ir gribējis šo laimi dot. Viņš varēja mani radīt par tauriņu, slieku vai kādu citu dzīvu radību. Bet nu viņš man iedevis vairāk nekā tikai dzīvību. Viņš man ir devis tiesības būt

par viņa bērnu un būt līdzdalīgam viņa dzīvē – tajā, kas nekad nebeidzas.

Taču tas nozīmē, ka man vajadzēja piedzimt šajā pasaulē ar visiem tās riskiem. Dievam šie riski bija zināmi. Viņš mani nav pametis, lai es tieku galā viens. Viņš nāca pie manis manas dzīves pašos pirm-sākumos, iekams es vēl spēju par to kaut ko zināt. Viņš teica: “Nebaidies, es tevi izpirkšu, es tevi nosaucu tavā vārdā, tu esi mans!” Viņš to teica, veicot darbību, kas ir tik acīmredzama un nenoliedzama, ka tā ir piefiksēta kādā no lielajām grāmatām draudzes kancelejā. Un aiz visa ārišķīgā, ko arī nevajadzētu nicināt, stāvēja viņš pats – Neredzamais, viņš, kas to visu bija pavēlējis un kas pats reiz bija redzams un dzīvoja mūsu vidū kā viens no mums. Es taču tiku kristīts saskaņā ar Jēzus pavēli. Tas bija viņš, kas teica: “Tu esi mans. Tagad es tevi aicinu tāpat, kā reiz aicināju Pēteri, Jēkabu un Jāni. Nebīsties! Lai kam tev būtu jāiet cauri, es esmu pie tevis.”

Ja tu to saki, Kungs Jēzu, tam vajadzētu izdoties. Tad jau tas vairs neesmu es, kas mēģina izvēlēties tev sekot, bet drīzāk – tu izraugi mani. Tu to vēlies. Un es uzdrīkstos ticēt, ka arī mana vājā griba būs pietiekama. Tas taču nav atkarīgs no mana lēmuma vai mana darba, no manas izšķiršanās vai no manas izvēles. Aiz tā visa stāvi tu. Vai tāpēc manas domas nekad nav varējušas tevi pamest? Vai tāpēc tu vienmēr esi atgriezies? Vai tāpēc manā sirdī ir šī griba un šīs ilgas? Kungs, esmu priecīgs, ka tas tā ir. Un tagad es tevi lūdzu, lai tu turpini savu darbu un ļauj tam būt tādām, kādu to esi gribējis jau no paša sākuma. Āmen.

SESTDIENA PĒC PIRMĀ ADVENTA SVĒTDIENAS

Lasījums (Jes 43:21–28)

“[...] tautu, ko es sev veidoju, lai tie teic manu slavu! Bet tu nepie-sauci mani, Jēkab, tu nepūlējies manis dēļ, Israēl! Savu sadedzināmo upuru aunus tu man nenesi, ar kaujamiem upuriem tu mani nego-dāji, es tevi neapgrūtināju ar labības dāvanām, nedz nopūlēju tevi ar vīraku! Par sudrabu tu man nepirki kalnes, ar savu kaujamo upuru taukiem mani nemieloji, taču apgrūtināji mani ar saviem grēkiem, nopūlēji mani ar savām vainām! Es – es esmu tas, kurš izdzēš tavus noziegumus pats sevis dēļ un nepiemin tavus grēkus! Atgādinu man, un iesim tiesā, nosauc savus attaisnojumus! Tavs cilts tēvs ir grēkojis, un tavi vidutāji noziegušies pret mani, tad nu es pazemoju svētnīcas augstmaņus, atdevu Jēkabu nīcības lāstam un Israēlu – nievām!”

“Tā ka netiesājiet pirms laika, kamēr nav atnācis Kungs, viņš nāks un apgaismos tumsā apslēpto un darīs redzamus sirds nodomus [...]”
(1Kor 4:5)

Tas Kungs nāk. Advents taču nozīmē ‘atnākšana’. Tā Kunga at-nākšana. Mēs domājam par to, kā viņš reiz jau atnāca uz zemi un kā viņš nāks atkal no jauna. Bet ir arī trešā lieta, ko nedrīkstam aiz-mirst. Kādu dienu Tas Kungs nāks pēdējo reizi. Un tā diena nav nebeidzami tālu. Dievs vēsturi virza pretim mērķim. Mēs labprāt do-mājam, ka pasaules nākotne ir bezgalīga. Varbūt tas mūs šokēs, bet Kristus mums māca kaut ko pavisam citu. Dievs savā radībā nevar dziedināt pašos pamatos esošo ievainojumu, pilnībā neizmainot visu pasauli. Un to viņš grasās darīt. Viņš negaidīs miljoniem gadu, lai to paveiktu. Laika ir maz. Tāpēc mēs vienmēr dzīvojam Adventā. No Kristus darba vēl atlicis beidzamais cēliens. Tas, kur mēs pašlaik at-rodamies, ir pārejas posms, sava veida pārejas kārtība, gaidot galīgo risinājumu. Mēs dzīvojam kritušā pasaulē. Šai laikā vēl nav neviena galīga risinājuma. Bet mēs dzīvojam ar cerību un apsoliņumu par Dieva lielo beigu atrisinājumu visām pasaules problēmām.

Ir tik daudz kā, ko mēs vēl nespējam saprast. Mēs esam gatavi nekavējoties tiesāt, it kā mēs precīzi zinātu, kas notiek cilvēku sirdī. Taču spriedumu Dievs ir paturējis savā ziņā. Viņš uzmanīgi virza un noregulē. Pirms iejaukties, viņš var gaidīt tik ilgi, ka mēs kļūstam nepacietīgi. Ar saviem spriedumiem viņš var piemeklēt gan atsevišķus cilvēkus, gan tautas. Bet mēs nekad nedrīkstam uzskatīt, ka varam aptvert visu, ko Dievs dara. Mums nepieciešams gaidīt un pamanīt.

Dieva rīcības veidu mēs vislabāk iemācāmies saprast viņa paša Vārdā. Bībele taču lielā mērā ir vēsture, precīzāk sakot, pestīšanas vēsture: atainojums tam, kā Dievs virza pasaules likteņus pretim mērķim, kādu viņš ir noteicis vēsturei. Mēs dzirdam par to, kā viņš izredzēja un audzināja Israēlu. Mēs pamanām, kā viņš visu laiku ņemas ar grēcīgiem cilvēkiem, kuri ir pilni sīkmanības un kaislību, turklāt spējīgi uz višļunākajiem noziegumiem. Tas attiecas arī uz daudziem, kas bija kļuvuši par Dieva darbarīkiem. “Tavs cilts tēvs ir grēkojis, un tavi vidutāji noziegušies pret mani [..]” Dažreiz no malas varēja šķist, ka Dievs pūliņus savas tautas labā uzskatīja par veltīgiem. Taču viņš visu laiku turpināja savu darbu. To viņš dara arī šodien. Mēs esam ceļā pretim mērķim. Tas Kungs visu ir darījis jaunu.

Nāc, Kungs Jēzu. Lai nāk tava valstība. Kungs, es to esmu lūdzis neskaitāmas reizes. Taču es maz sapratu no tā, par ko lūdzu. Es lūdzu, lai tu nāktu man palīgā un būtu man blakus. Esmu gribējis, lai tu palīdzētu man saprast, mīlēt un rīkoties pareizi. Bet tas, ka tu nāksi šādā veidā – savā godībā – un pieliksi punktu visiem mūsu plāniem un visai šai pasaulei, pārvilksi strīpu, visu saskaitīsi un noliksi visu gaismā – tas ir kas cits. Cik daudzi no mums ir gatavi? Ir tik daudz cilvēku, kas pēc tevis nemaz nejautā. Daudzi no viņiem man ir īpaši tuvi un mīļi. Tu to zini, Kungs. Varbūt tālab tu vilcinies? Kungs, ļauj mums pareizi izmantot laiku. Kungs, ļauj man ik rītu atcerēties, ka ir Advents un ka man ir dota vēl viena diena, ko nodzīvot, pirms tu nāc. Āmen.

OTRĀ ADVENTA SVĒTDIENA

Lasījums (Lk 21:25-36)

“**U**n zīmes būs uz saules un mēness, un zvaigznēm, un tautas uz zemes būs izmisumā un izbijušās, kālab jūra krāc un bango. Cilvēki pamirs no bailēm, gaidot, kas nāks pār pasauli, jo debesu spēki tiks satricināti. Un tad viņi redzēs Cilvēka Dēlu padebesīs nākam varenībā un lielā godībā. Kad tas sāksies, tad izslejieties un paceliet savas galvas, jo jūsu atpestīšana tuvojas.” Un viņš tiem stāstīja līdzību: “Uzlūkojiet vīģes koku un citus kokus. Kad tiem pumpuri sāk plaukt, jūs paši, to redzot, zināt, ka vasara ir jau tuvu. Tāpat arī jūs, kad ieraudzīsiet to notiekam, ziniet, ka Dieva valstība ir klāt. Patiesi es jums saku: šī paaudze nezudīs, tiekams tas viss notiks. Debess un zeme zudīs, bet mani vārdi nezudīs. Bet piesargieties, ka jūsu sirdis nenotrulinās dzerot un plīvējot un dzīves rūpestos un tā diena nepārsteidz jūs pēkšņi – kā slazds. Tā nāks pār visiem, kas dzīvo zemes virsū. Bet esiet nomodā, ik brīdi lūgdami, lai jūs spētu izbēgt no visa tā, kas notiks, un stāties Cilvēka Dēla priekšā.”

“Debess un zeme zudīs, bet mani vārdi nezudīs.” (Lk 21:33)

Tas kaut kādā mērā ir pilnīgs pretstats tam, ko cilvēki parasti iztēlojas. Uzskats, ka matērija ir mūžīga, ir viena no mūsu laika mīļākajām dogmām (lai gan tagad tā kļuvusi nedaudz vecmodīga). Debesis un zemi mēdz pieskaitīt tiem, kas jebkādos apstākļos paliks neskarti. Bet tieši tie zudīs, apgalvo Kristus. Tāpat kā Dievs reiz teica savu: “Lai top!” un viss tapa viņa pavēles dēļ un saskaņā ar viņa gribu, tā kādu dienu nāks brīdis, kad Dievs varēs teikt: “Vairs nebūs laika.” To, ka Dievs iesākumā radīja debesis un zemi, cilvēki nemēdz uzskatīt par kaut ko ievēribas cienīgu. Patiesībā nav nekā ievēribas cienīgāka – un vienlaikus tikpat liela brīnuma! –, ka Dievs laiku beigās radīs jaunas debesis un jaunu zemi.

Tātad šai pasaulē nav nekā, kas būtu mūžīgs. Ir tikai viens izņēmums: “[..] mani vārdi nezudīs.” Ir *viena* lieta, ar ko cilvēks var saskarties šajā dzīvē un ar ko var būt pilnībā nodarbināts un to apgūt, kas ir mūžīga un vienmēr pastāvēs. Tie ir Kristus vārdi.

Kristus pats taču tiek saukts par “Vārdu”. Viņš ir Vārds, kas bija jau iesākumā, kad pasaule tapa. Šis “Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū”. Viņā bija kaut kas no Dieva, ko nekad nevar iznīcināt: “[..] mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un tika mums parādīta [..]” Un šo dzīvību viņš izsaka mums tieši caur saviem vārdiem. “Vārdi, ko es jums runāju, ir Gars un dzīvība.” Tāpēc Vārds iestiepjas šajā realitātē un ļauj mums šeit, kur viss virzās pretim savai iziršanai, sastapt ko tādu, kas pastāvēs uz visiem laikiem. Nonākt saskarē ar Vārdu un uzņemt to, ko tas izsaka, nozīmē jau šajā pasaulē, kas virzās uz savu galu, iegūt daļu no pasaules, kas nāk. No pasaules, ko Jēzus sauc par Dieva valstību. Par to viņš uz mums runā, sakot: “[..] Dieva valstība ir klāt. Atgriezieties no grēkiem un ticiet evaņģēlijam!”

Mīlais debesu Tēvs, tu esi aizsākums visam, ko es redzu ap sevi. Tu to uzturi ar savu roku, un tas pastāv vienīgi tik ilgi, cik tu vēlies. Bet manās krūtīs tu esi ielicis mūžību. Es esmu saņēmis ko tādu, kas pieder vienīgi tev. Tu esi satvēris mani un apņēmis mani ar to, kas nekad nezudīs. Es tev pateicos, ka man ir tavs vārds, ka esi man ļāvis to satvert un ka man ir kas tāds, pie kā tverties. Neļauj man nekad to atlaist. Lai tas mani cieši satver, pat ja es vēlētos doties prom. Es taču zinu, ka tavs vārds pastāv mūžīgi, un par to es tev pateicos. Āmen.

PIRMDIENA PĒC OTRĀ ADVENTA SVĒTDIENAS

Lasījums (Jes 44:1–18)

“**T**agad klausies Jēkab, mans kalps, un Israēl, mans izredzētais, tā saka Kungs, tavš Radītājs, kas tevi no mātes klēpja veidojis, viņš tev palīdzējis: nebīsties, mans kalps Jēkab, Ješurūn, mans izredzētais! Kā es izleju ūdeni pār sausu zemi un straumes pār kalšņu, tāpat es izliešu savu Garu pār taviem pēcnācējiem un savu svētību pār tiem, kas celsies no tevis, tie sadīgs kā zāle, kā vītoli pie ūdens straumēm, viens sacīs: es Kungam! otrs sauksies: Jēkaba vārdā! cits ar savu roku rakstīs: Kungam! – un nēsās Israēla vārdu. Tā saka Kungs, Israēla Kēniņš, Izpircējs, Pulku Kungs: es esmu pirmais, un es esmu pēdējais, nav cita Dieva bez manis! Kurš ir kā es? – lai runā, lai saka un izklāsta – kopš es iedibināju mūžīgo tautu līdz pat tam, kas vēl nāks, – lai stāsta! – Nebīsties un nebaļojies – vai jau izsenis es neesmu tev to sacījis un sludinājis, un jūs esat mani liecinieki –, vai ir vēl kāds cits Dievs bez manis!? Nav citas klints, es nezinu tādu!” Visi, kas darina tēlus, ir niekkalbji, viņu dārgumi tiem neko nedod, viņu liecinieki neko nav redzējuši, un tie nezina, ka paliks kaunā! Kas darinās dievus un lies tēlus, kuri nedod nekādu labumu, – tie paši un viņu biedri tiks kaunā, un amatnieki tik cilvēki vien, lai tie visi sapulcējas un nostājas – visi nobīsties un paliks kaunā! Kalējs ar sitamo uz ogleņiem darina, ar āmuru veido to, ar savu stipro roku sastiprina; bet, kad izsalcis, tad nav spēka, ja ūdeni nepadzeras, tad pagurst! Kokgriezējs nostiepj auklu, ar irbuli izzīmē, ar grebli izgreb, ar cirkuli apvelk un taisa to pēc cilvēka veidola, pēc cilvēka krāšņuma – lai mīt mājā! Viņš cērt sev ciedrus, ņem cipresi vai ozolu, kas mežā starp kokiem uzauzdzis, iestāda egli, un lietus to audzē, tas ļaudīm ir kurināmais, to ņem un sildās vai dedzina un cep uz tā maizi, arīdzan uztaisa par dievu un zemojas tam, darina tēlu un krīt zemē tā priekšā! Pusi sadedzina ugunī, lai paēstos gaļu, cep liesumu un ēd līdz sātām, ņem siltumam un saka: heijā! Man silti, es redzu, kā kuras! Bet atlikumu uztaisa par dievu un elku, krīt zemē tā priekšā un zemojas tam, pielūdz un

saka: glāb mani, tu esi mans dievs! Viņi nezina un nejēdz, acis tiem aizdarītas, ka neredz, un sirdis – ka nesaprot!

“[..] es Kungam! [..] Kungam!” (Jes 44:5)

Pravietis stāsta, kāda ir dzīves īstenība. Kad Dievs reiz būs izlējis savu Garu, kad viss būs kļuvis, kā tam jābūt, tad tā būs liela cilvēku laime: zināt, ka Dievs ir un ka tie pieder viņam, dzīvo viņa vaiga priekšā un gūst daļu no viņa prieka.

Tāču tagad tā vēl nav. Šajā kritušajā un sabojātajā pasaulē cilvēki tā vietā mēdz izvēlēties vienu no diviem vienlīdz nepareiziem veidiem, kā izturēties pret Dievu.

Viens no tiem ir uztaisīt pašam savu dievu. Pravietis to apraksta drastiski un ar izsmieklu. Cilvēks kaļ un strādā galdnieka darbus, cilvēks nogāž koku un sazāgē kokmateriālus. Daļu cilvēks izmanto par kurināmo un daļu, lai uztaisītu sev dievu. Daļa nonāk ugunī, un pārējās daļas priekšā cilvēks nokrīt zemē un sauc: “[..] glāb mani!” Mums jāatceras, ka tai laikā tas bija pašsaprotami: to pieņēma gan izglītotie, gan varenie pasaulē, to darīja visi, izņemot mazu, nepakļāvīgu tautu uz bojāejas kraujas, kur vien nedaudzi iespītējās ticēt, ka viņu neredzamais Dievs bija visas pasaules Kungs.

Bet ir arī cita nostāja, kas mūsdienās laikam ir ierastāka. Arī to ir aprakstījis pravietis Jesaja, atainojot lepno Bābeli un tās krišanu. Šajā pārgalvīgajā pilsētā valdīja mentalitāte par “mīlo un maigo”, kas balstījās uz pašpārliecinātību un drošību. To varētu izteikt vārdos: “[..] es tik un nevienas citas [..]” (Jes 47:8). To varētu izteikt arī šādi: “[..] neviens mani neredz!” Tā ir viena no neticības pazīmēm visos laikos: pārliecība palikt vienam, uztvert dzīvi kā savu īpašumu, kurai dzirksti piešķiļ nejaušības pēc, lai pēc tam tā uz mūžiem tiktu nodzēsta, dzīvot pasaulē bez dziļākas jēgas, bez saistošām normām un bez jebkāda mērķa tās vēsturei.

Dažreiz cilvēks atrodas pa vidu starp šiem poliem. Proti, var būt tā, ka cilvēks netic Dievam, tomēr neskaidri nojauš, ka ir spēki, kuri vada pasaules gaitu. Praviētis Jesaja attēlo, kā cilvēki Bābelē vēroja debesis un lūkojās zvaigznēs, lai katrā jaunā mēnesī mēģinātu izzināt, kāds liktenis nāks pār viņiem (Jes 47:13). Mūsdienās cilvēki plašsaziņas līdzekļos puspajokam lasa horoskopus, tomēr ar tādu neskaidru bijību izturas pret nezināmajiem spēkiem, kas ir beidzamā, nopietni sagrozītā palieka no pareizās uztveres, ka neesam vieni.

Patiesība ir tāda, ka mēs neesam radušies nejaušības rezultātā. Gan mūsu dzīves, gan Visuma pamatā ir laba griba. Mums nav jātaustās kā pa tumsu un nav jāmeģina sev izveidot kādu tēlu no šī savādā Spēka, kas visu uztur. Dievs sevi ir atklājis. Viņš ir nācis pie mums. Mēs esam varējuši dzirdēt viņa balsi. Viņam ir labs nodoms tajā, ka esam drīkstējuši kļūt par cilvēkiem.

Mans Dievs un Tēvs, es tev pateicos, ka drīkstu tevi saukt par Tēvu. Es tev pateicos, ka drīkstu ar tevi runāt. Es tev pateicos, ka varu zināt to, ka tu neesi vienīgi Spēks, kas valda pār visu un slēpj no mums savus nodomus un nolūkus. Tu esi gribējis dalīties ar savu dzīvību, ar savu laimi, ar prieku, ka varam būt, un ar nebeidzamu bagātību tavā valstībā. Tā kā es piederu tev un esmu tavs darbs, tad uzdrīkstos lūgt, lai tu ļauj šim vārdam tikt rakstītam uz manas pieres un manām rokām: "Kungam!" Es tevi lūdzu pēc tādām domām, tādas gribas un tādas rīcības, ka visa mana dzīve un mana būtība varētu apliecināt, cik labi ir piederēt tev. Lai tavs vārds ir slavēts, ka es to drīkstu darīt. Amen.